

ဘာသာပြန် စာရေးဆရာ - ဂျူလိုင်

ကိုးဘုတ်အင်မော်တယ်

(ဝုဒ္ဓါနိ)

(Chapter 31 - 45)

စာစဉ် - ၃

Chapter 31

လေသာဆောင်မှ အမျိုးသမီး

ဇူအန် ရိုးရိုးပင်လှည့်ပြန်ရန် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း ချန်ရှိပင်းက မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည်။ ထို့အပြင် သူ့ပါးစပ်က ဖွာလွန်းသည်။ သူ့ရှေ့မှာသာ ဇူအန်ကျောင်းလစ်လိုက်လျှင် တစ်ရက်မကျိုးခင် ချူတစ်အိမ် လုံး သိသွားပေလိမ့်မည်။

ဇူအန်တွင် ချူအိမ်မှလွဲ၍ သွားစရာနေရာမရှိသောကြောင့် ကြိတ်မှိတ် သည်းခံလိုက်ရသည်။

အာ..မိန်းမထဘီနား ခိုစားရတဲ့ဘဝကလည်း မလွယ်ပါဘူး။ အကယ်ဒမီ ကို အရင်ဝင်ပြီး လူလွတ်မှ ပြန်လစ်ထွက်ရမယ်ထင်တာပဲ။

ဇူအန် ချန်ရှိပင်း ပြင်ပေးထားသော အိတ်ကိုလွယ်လိုက်သည်။

ငါ့လောက်အသက်ကြီးနေတဲ့လူက ကျောင်းလွယ်အိတ်လွယ်ပြီး ကျောင်း တက်ရတယ်တဲ့လား။ ဒါကြီးက နေရခက်လိုက်တာ။

ရှုံ့တွဲတွဲမျက်နှာနှင့် ဇူအန် ဂိတ်ကိုဖြတ်ဝင်သွားပြီးမှ တိတ်ဆိတ်နေသော လမ်းတစ်ခုရှေ့ရောက်သွားလေသည်။ ကြီးမားသောအပင်များ လမ်း တစ်လျှောက်စီတန်းနေ၍ လမ်းသွားလမ်းလာများကို အရိပ်ရစေသည်။

ဇူအန် ဘေးဘီလှည့်ကြည့်၍ ဆံပင်မြှောက်စည်းထားပြီး ငယ်ရွယ်သော မိန်းမလှများစွာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ စကပ်တိုများသည် လေအဝှေ့ တွင် ဝဲခါ၍ ဖြူဖွေးသောပေါင်တံလေးများ မပေါ်၏သို့ ပေါ်၏သို့ ရှိ၏။

ဟမ်း... ဒီလောကက ကျောင်းသားတွေက ငါထင်ထားတာထက် ပိုပြီး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝတ်ကြတာပဲ။ ကျောင်းသွားရတာက အဲ့လောက်ဆိုးတဲ့ အလုပ်လည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူး။

လမ်းအဆုံးတွင် နောက်ထပ်ဂိတ်အကြီးကြီးတစ်ခုရှိပြီး ကျောင်းသား များ၏ အထောက်အထားကိုစစ်ရန် အစောင့်တစ်ယောက်ရှိလေသည်။

ဇူအန် ပတ်လည်ကိုအမြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ဘေးဘက်ရှိ တစ်ခြားလမ်းကို ရွေးလိုက်သည်။

မင်းတို့က ငါ့ကို ကျောက်တက်စေချင်တယ်ပေါ့။ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သေ တောင် ကျောင်းထပ်တက်ဖို့ဆိုတာ မလုပ်နိုင်ဘူး။ သစ်ပင်များဖြင့် ပုန်းကွယ်နေသော ထိုလမ်းအတွင်းသို့ ဇူအန် မြန်မြန်ဝင်လိုက်သည်။

ကြည့်ရတာ အကယ်ဒမီက ကျောင်းမြေမှာ ဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန် သစ်ပင်စိုက် တာ လွန်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

နေရာတိုင်းတွင် သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ပန်းများ ဇူအန် တွေ့နေရသည်။ အကြိမ်အနည်းငယ် လှည့်ပတ်ပြီးနောက် လမ်းပျောက်နေပြီမှန်း ဇူအန်သိ လိုက်သည်။

လပြည့်ဝန်းအကယ်ဒမီ၏ ဥပစာကို ကျော်သွားချိန်တွင်ကား ဇူအန် ပတ်ဝန်းကျင်ကို မမှတ်မိတော့ချေ။

"ဒါက ဘယ်နေရာလဲ" ဇူအန် ဤလောကသို့ရောက်သည်မှာ နှစ်ရက်ခန့် သာ ရှိသေးပြီး ကျယ်ပြန့်သော လပြည့်မြို့ကို သူမရင်းနှီးသေးပေ။ အတတ် နိုင်ဆုံးကြိုးစားသော်ငြား သူဘယ်ရောက်နေမှန်း စဉ်းစားမရပေ။

"ယုအိမ်က ဒီလောက်နာမည်ကြီးတာ လမ်းသွားလမ်းလာတစ်ယောက်ကို ဆွဲပြီး လမ်းမေးလိုက်ရင်တောင် ရှာနိုင်မယ်ထင်တာပဲ" ဇူအန် ကိုယ့်ကို

ကိုယ် ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူ့စိတ်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးသော တစ်ခုတည်းသောအရာမှာ သူ့
ရောဂါကို ကုနိုင်မည့် ကျီတန်ထု၏ တာဝန်ပေ။ မည်မျှပင် ကျင့်ကြံပါစေ ထို
နေရာမကောင်းလျှင် အလကားပင်။

ဇူအန် လှည့်လည်သွားနေသော်ငြား အံ့ဩစွာ လူအရိပ်ပင် မတွေ့ရချေ။

"ဂျိန်း..."

ကောင်းကင်တွင် လျပ်စီးတစ်ချက်လက်သွားပြီး မိုးခြိမ်းသံ ကပ်ပါလာ
သည်။ မိုးဖွဲဖွဲ ရွာချလာသည်။

ဇူအန် မိုးဖွဲကို စိတ်မပူပေ။ သို့သော် မိုးကြိုးက သူ့ကို လန့်စေသည်။
မိုးကြိုးတစ်ချက်ကြောင့် သူ့ဒီလောကကိုရောက်လာသော်လည်း
နောက်ထပ်မိုးကြိုးတစ်ချက်က သူ့ကိုပြန်ပို့လိမ့်မည်ဟု ထင်ရလောက်
အောင် ဇူအန် မအပေ။ ချက်ချင်းသေသွားခြင်းက ပိုဖြစ်နိုင်လေသည်။

"ဂျိန်း..."

မိုးခြိမ်းသံတဖြည်းဖြည်း ပိုကျယ်လာသည်။ အနီးအနားတွင်
လေသာဆောင်တစ်ခုတွေ့လိုက်၍ ဇူအန် မိုးခိုရန် ပြေးဝင်လိုက်သည်။

ချက်ခြင်းလိုလိုပင် လေသာဆောင်ထဲတွင် ပိုင်ရှင်ရှိကြောင်း ဇူအန် တွေ့
လိုက်သည်။ ရိုးရှင်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်သည် ထိုင်ခုံတွင်ထိုင်၍ ပျင်းရိစွာ တိုင်ကို မှီနေလေသည်။ သူမက
မေးကိုလက်ထောက်၍ မိုးဖွဲများကို ငေးနေလေသည်။

သူမ၏ လက်တွင် အစိမ်းရောင် အရက်ပုလင်းတစ်ခုကို ကိုင်ထားပြီး မွေ့
ရမ်းနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုသည် မဆိုသလောက်ပင်ဖြစ်၍ ပြုတ်ကျမလို ခံစား
ရသော်ငြား မပြုတ်ကျပေ။

ဇူအန်၏ အာရုံကို တစ်ခြားတစ်ခုက ဆွဲဆောင်သွားသည်။ သူမဖိနပ်များ က ကြမ်းပေါ်တွင် ချထား၍ သူမခြေထောက်မှာ ခုံပေါ်တွင် သဘာဝဆန် ဆန်ကွေးနေပြီး အဝတ်အောက်တွင် တစ်စွန်းတစ်စပေါ်နေသည်။

သူတို့က အကောင်းမွန်ဆုံး ကျောက်စိမ်းနှင့် ထုဆစ်ထားသလိုပင်။ သူမ ခြေဖမိုးသည် ပိုးသားထက်ပင် နူးညံ့နေပုံပေါ်သည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏ မျက်နှာ၊ ရင်ဘတ်၊ တင်နှင့် ခြေထောက်များကို စွဲလမ်းကြောင်း ဇူအန် ဝန်ခံသည်။ အခြားအစိတ်အပိုင်းများကိုမူ သူစိတ်မ ဝင်စားချေ။

သို့သော် တစ်ချို့လူများ ခြေထောက်ကို ဘာကြောင့်စွဲလမ်းကြမှန်း နားလည်သွားလေပြီ။

"မင်း ကြည့်လို့ဝပြီလား" ထိုအမျိုးသမီးသည် လှည့်မကြည့်သော်လည်း အားလုံးသိနေသည်။

"မဝသေးဘူး" ဇူအန် လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်မိပြီးမှ နောင်တရသွားသည်။ သူ၏ ဒီပါးစပ်အကျင့်ကို ကန်ထုတ်သင့်တာ ကြာပြီ။ သူက အမည်မသိ လိုက်ကာ လွှမ်းထားသော အင်တာနက်မဟုတ်တော့ကြောင်း မကြာခဏ မေ့သွားသည်။ ဒီကလူတွေက သူ့ကို ရိုက်နှက်နိုင်လေသည်။

သူ၏ကျင့်ကြံမှု မနေ့က တဟုန်ထိုး အဆင့်တက်လာပြီး သာမန်လူအ ယောက်ျားကို ယှဉ်နိုင်သော်လည်း သူ့ရှေ့က အမျိုးသမီး၏ ပြိုင်ဘက် မဟုတ်ကြောင်း ဇူအန် ခံစားရလေသည်။

အမျိုးသမီးက ဤကဲ့သို့ တဲ့တိုးအဖြေကို မမျှော်လင့်ထားပေ။ သူမက လေသာဆောင်အတွင်း ကျူးကျော်လာသော အရှက်မဲ့သူကို ကြည့်ရန် လှည့်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် ကျေနပ်စွာပင် မိုးကို ပြန်ငေးနေလိုက်သည်။

"ဒါဆိုလည်း ဆက်ကြည့်နေ"

ဇူအန်က သူမ၏ တုံ့ပြန်မှုကို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ သူက အင်တာနာ ပေါ်တွင် လူမျိုးစုံကို တွေ့ဖူးသည်။ ဤမျှ ပြီးစလွယ်နိုင်သူကိုကား မတွေ့ဖူး ချေ။

ထို့အပြင် သူမလှည့်ကြည့်ခိုက်တွင် ပေါ်လာသော မျက်နှာသည် ဇူအန်ကို ဆွဲဆောင်စေသည်။ သို့သော် သူမမျက်လုံးသည်ကား ကြည်လင်မနေဘဲ ဆွေးရိပ်သန်းနေသည်။

သူမက တိုင်ကိုမှီပြီး မလှုပ်မယှက် မိုးကို ငေးနေသည်။ လေပြေတစ်ချက် တိုက်တိုင်း လေသာဆောင်အတွင်းကို မိုးဖွဲများစင်လာ၍ သူမကို စိုစွတ်စေ သော်လည်း သူမ ဂရုမစိုက်ပေ။ မိုးတဖျောက်ဖျောက်ကြားတွင်ပင် သူမ၏ အသက်ရှူသံတိုးတိုးကို ကြားနိုင်နေသေးသည်။

ဇူအန် သူမ၏အလှတွင် ငေးမောမိသော်လည်း သူမ၏ အဆွေးက ကူး စက်စေသည်။ သူ့စိတ်သည်လည်း လေးလံလာရသည်။

သူ့အကြည့်သည် အပြင်ရှိ မိုးထံသို့ ရောက်သွားသည်။ မကြာမီပင်ထွက် ပေါ်လာသော မရင်းနှီးသည့် သံစဉ်တစ်ခုက သူ့ကို အသက်ရှူကြပ် စေသည်။ အချိန်ကို ပြန်ရစ်နေသလိုမျိုး ဇူအန် နောက်ပြန်စီးနေသော ရေတံခွန်တစ်ခု၊ လေထဲသို့ ပြန့်လွင့်သွားပြီး ကောင်းကင်တွင် ထီးသေးသေး လေးများပုံစံရှိနေသော ဒုဗလီပန်းမျိုးစေ့များ၊ အနောက်အရပ်မှ ထွက်၍ အရှေ့တွင် ဝင်သွားသော နေ၊ ကျောင်းတက်စဉ်က မီးဖိုချောင်တွင် အရိုးကွဲ မတက် အလုပ်လုပ်၍ ကုန်ဆုံးခဲ့သော အချိန် ဆယ်နှစ်တာကို ပြန်မြင် ယောင်မိလိုက်သည်။

"မင်း.. ငိုနေတာလား"

ငြိမ့်ညောင်းသောအသံတစ်ခုက သူ့အတွေးများကို ရပ်တန့်စေလိုက်ပြီး သူ မျက်ရည်ဝဲနေကြောင်း ဇူအန် သတိထားမိလိုက်သည်။

သူ့ရှေ့က အမျိုးသမီးသည် သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေသည်။

"ကျုပ်အိမ်ကို လွမ်းတယ်" ဇူအန် မျက်ရည်သုတ်၍ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ဇူအန် အိမ်အကြောင်းမတွေးနိုင်အောင်ပင် ဝိညာဉ်ကူးပြောင်းခြင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုရော ကြောက်လန့်မှုပါ သူ့စိတ်တွင် ကြီးစိုးနေခဲ့သည်ပင်။ အချိန်တစ်ခုစာ နောက်ကြောင်းပြန်ခြင်းက သူ့အရင်ဘဝရှိ မိဘများကို သတိရသွားစေသည်။ သူ့သေဆုံးခြင်းကိုသိလျှင် မည်မျှ ယူကြိုးမရဖြစ်နေကြလိမ့်မလဲ တွေးမကြည့်ရဲပေ။

ထိုအမျိုးသမီး၏ မျက်နှာသည် တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ သူမသံစဉ်ကို ဇူအန်နားလည်လိမ့်မည်ဟု မထင်ထားမိပေ။

ဇူအန် သူမလက်တွင်းရှိ တူရိယာကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအရာက ကမာခွံနှင့် တူလေသည်။

"ခင်ဗျား ခုနက အဲ့တာကို မှုတ်လိုက်တာလား"

"အင်း" သူမ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

"ခနလောက် ငှားလို့ရမလား" ဇူအန် မေးလိုက်သည်။

"မင်း သံစဉ် တီးတတ်တယ်လား" သူမက မမျှော်လင့်ထားပေ။

ဇူအန် ကိုယ့်ကိုကိုယ်အပြစ်တင်ဟန်ဖြင့် ပြောလေသည်။

"ကျုပ်က အသက်မွေးဝမ်းကြောင်းလုပ်လို့မရတဲ့ အသုံးမဝင်တဲ့ကိစ္စအားလုံးကို ဘက်စုံကျွမ်းကျင်သူပဲ"

သူမ ရယ်၍ တူရိယာကို ပစ်ပေးလိုက်သည်။ ဇူအန် သေချာလေ့လာ၍ ဟို

ဘက်ဒီဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

၎င်းသည် ကမာပုံစံ ထူးထူးဆန်းဆန်း လုပ်ထားသော်လည်း အခြေခံမှာ နားလည်ရလွယ်လေသည်။ သူက သံစဉ်တစ်ချို့စမ်းသပ်ရန်ပြင်လိုက် သော်လည်း တူရိယာပေါ်ရှိ နှုတ်ခမ်းနီရာကို တွေ့လိုက်မိသည်။

ဇူအန် တွေဝေ၍ သူမဘက်လှည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

"ရမလား"

အမျိုးသမီးက ပြုံး၍ သဘောတူလေသည်။

ဇူအန် တူရိယာကို နှုတ်ခမ်းကပ်၍ စမ်းသပ်လိုက်သည်။ တီးခတ်နိုင်သော သံစဉ်အားလုံးကို သဘောပေါက်ရန် အချိန်ခန့်သာ ကြာလေသည်။ ဤ ပစ္စည်းသည် သူ့အရင်ဘဝရှိ အော်ကရီနာနှင့် ဆင်တူလေသည်။

သူမ၏ သံစဉ်က သူ့အိမ်ကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့စေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အလိုအလျောက်ပင် မွေးရပ်မြေ၏ရှုခင်း ကို တီးမှုတ်လိုက်မိသည်။

သူတက္ကသိုလ်တက်စဉ်က မိန်းကလေးများကို လိုက်နိုင်ရန် အသည်းအသန်ကြိုးစား သင်ယူခဲ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းမှ သဘောပေါက် လိုက်သည့်အရာကား သူ အော်ကရီနာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂီတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်လောက်ကောင်းအောင် တီးတတ်ပါစေ ဖာရာရီ ကား ကိုတော့ မယှဉ် နိုင်ပေ။

သူ့အရင်ဘဝမှ မှတ်ဉာဏ်များသည် တစ်ပိုင်းတစ်စအိပ်မက်များကဲ့သို့ ဖြတ်ပြေးသွားသည်။

လိပ်ပြာဖြစ်နေတယ်လို့ အိပ်မက်မက်တဲ့ ဇူကျွမ်းလား ဇူကျွမ်းဖြစ်လာ တယ်လို့ အိပ်မက်မက်တဲ့ လိပ်ပြာလားပေါ့။

သံစဉ်က သူတို့နှစ်ဦးအား အတွေးတွင်မျောစေ၍ တဖြည်းဖြည်း

အဆုံးသတ်သွားလေသည်။ မိုးသံဖွဲဖွဲသာ ကျန်ခဲ့တော့သည်။

အမျိုးသမီးက မျက်လုံးထောင့်ကို သုတ်လိုက်သည်။ ဇူအန် တိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြုခွင်းလိုက်မိသည်။

"ခင်ဗျားလည်း ငိုနေတာပဲ"

သူမ သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။

"ငါ လယ်ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီးတွေ၊ နေဝင်ချိန်နဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ခွာခြင်းတွေကို မင်းရဲ့သံစဉ်ထဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။ တေးသွားနာမည်က ဘာတဲ့လဲ"

"မွေးရပ်မြေ၏ ရှုခင်း" ဇူအန် ပြန်ဖြေ၏။

"ခင်ဗျားဟာကရော"

"ဆိတ်ငြိမ်ပင်လယ်" သူမက အရက်ပုလင်းကို မ၍ တစ်ချက်မော့လိုက်သည်။

"သောက်ချင်လား"

ဇူအန် တွေဝေနေသည်။ "ကျုပ်မှာ ခွက်မရှိဘူး" အကြောင်းမရှိဘဲ သူ့ရှေ့ကအမျိုးသမီးအပေါ် ဇူအန် မပစ်မှားမိချေ။ ဒါက သူ့ကိုယ်တိုင်နှင့် မတူပေ။

သူမက ပုလင်းကို ပစ်ပေးလိုက်ပြီး

"ငါ စိတ်ရှိတာမှမဟုတ်တာ။ မင်းက ဘာလို့ ဒီလောက် ထိန်းနေရတာလဲ"

သူမ၏ အပူအပင်မဲ့သော ဆက်ဆံမှုသည် ဇူအန် မည်မျှ တောင့်တင်းနေကြောင်း ထောက်ပြနေသကဲ့သို့ပင်။ သူ့ခေါင်းကို နောက်လှန်၍ အရက်တစ်လုတ်မော့လိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲ အရက်ဝင်သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး ပူနွေးလာရသည်။

ထိုခံစားမှုက ဇူအန်ကို သီးစေ၍ ချောင်းအဆက်မပြတ်ဆိုးလာစေသည်။

သူမမျက်နှာနီ၍

"ဒါက ဘာအရက်လဲ ပြင်းလိုက်တာ" ဒါက သူ့အရင်က သောက်ခဲ့ဖူးသော ဗော့ကာထက်ပင် ပိုပြင်းနေသေးသည်။

"အဲ့တာကို လောင်ကျွမ်းသောကောင်းကင် လို့ခေါ်တယ်။ လူအများစုက အဲ့ဒီအရက်ပမာဏကို ခံနိုင်ရည်မရှိဘူး။ ငါ့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်နွေးဖို့ မကြာမကြာသောက်ရတာ" သူမ ပြန်ဖြေသည်။ သူမ ပုလင်းကိုပြန်ယူ၍ အနည်းငယ်သောက်လေသည်။

သူမမျက်နှာ ရဲလာပြီး အရက်ကို အမှန်တကယ် နှစ်ခြိုက်ပုံ ပေါ်လေသည်။

"ကျုပ်နာမည် ဇူအန်ပါ ။ ခင်ဗျားနာမည်ကို သိလို့ရမလား" ဇူအန် မေးသည်။

သူမက ခေါင်းအသာယမ်း၍ ပြန်ပြောသည်။

"ဘဝကြီးက တွေ့ဆုံကြုံကွဲ ဖြစ်စမြဲပဲ။ ငါတို့အဆုံးမှာ ဝေးကွားရမယ်ဆိုရင် အစတည်းက မသိကြတာ အကောင်းဆုံးပဲ"

ဇူအန် မျက်မှောင်ကြုံသွား၍

"ဒါပေမဲ့ ကျုပ်နာမည်ကို ပြောပြီးပြီလေ"

"မင်းက ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် ပြောပြတာလေ။ ငါမေးတာမှ မဟုတ်"

"ကျုပ် အသားယူခံလိုက်ရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်" ဇူအန် မကျေမချမ်း ရေရွတ်သည်။

သူမက အော်ရယ်လိုက်ပြီး

"မင်းက ငါ့အရက်ကို သောက်သွားတယ်လေ။ မင်း ရှုံးစရာမရှိပါဘူး"

"ထင်ရတာပဲ" ဇူအန် မိုးစဲလာသည်ကို သတိထားမိ၍ ထရန်ပြင်လိုက်

သည်။

"ကံကြမ္မာက နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံခွင့်ပြုရင် ခင်ဗျားနာမည်ကို ပြောပြမှာလား"

"ငါတို့တွေနိုင်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး" သူမ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ ဇူအန် နောက်ကျောရှိ အိတ်ကိုတွေ့သွားကာ သူမအမူအရာ ထူးဆန်းသွားသည်။

"မင်းက လပြည့်ဝန်းအကယ်ဒမီ က ကျောင်းသားလား"

ဇူအန် ရင်ထိတ်သွားသည်။ ကျောင်းလစ်သော ကျောင်းသားတစ်ယောက် သည် ကျောင်းနာမည်ကို ဘယ်တော့မှ ဖော်ရိုးထုံးစံမရှိပေ။ သူက သတိချပ် လိုက်ပြီး

"ခင်ဗျားတောင် ကျုပ်မေးတာမဖြေရင် ကျုပ်ကဘာလို့ ဖြေရမှာလဲ"

သူမက ဇူအန်လွယ်ထားငေး အိတ်ကိုညွှန်ပြ၍

"မင်းမပြောရင်တောင် ငါသိနိုင်ပါတယ်။ အဲ့အိတ်က လပြည့်ဝန်း အကယ်ဒမီ ကျောင်းသားတွေပဲ သယ်ခွင့်ရှိတာ။ ဒီအချိန်က ကျောင်းချိန် မဟုတ်ဘူးလား။ မင်းက ဘာလို့ဒီရောက်နေတာလဲ"

"ကျုပ် မူကြိုကနေ တက္ကသိုလ်အထိ အနှစ်၂၀ ကျော် တက်လာပြီးပြီ။ ကျောင်းကို နောက်တစ်ခေါက် သေတောင် မတက်တော့ဘူး" ဇူအန် စိတ်ရှုပ်စွာ ပြန်ဖြေသည်။

မူကြို၊ တက္ကသိုလ်၊ အဲ့တာဘာတွေလဲ။ သူမ စိတ်ထဲဝေဝါးနေသော်လည်း ထုတ်မပြောပေ။ ငါလည်း ကိစ္စအများကြီး လျှို့ဝှက်ထားတာပဲ။ သူ့ကို မေး ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူးလေ။

"ခင်ဗျားအရက်အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်သွားတော့မယ်" ဇူ အန် ယုယွမ်လော့ကို ရှာရန် တွေးနေသေးသည်။

ဒါက သူ့ဘဝတစ်သက် ပျော်ရွှင်မှုနဲ့ သက်ဆိုင်နေတယ်။ အရာအားလုံး ထက် ပိုအရေးကြီးတယ်။

"သေချာတာပေါ့။ ကြည့်ရတာ မကြာခင် ငါတို့ပြန်တွေ့မယ့်ပုံပဲ" သူမ နှုတ်ခမ်းတွင် ကျီစယ်သောအပြုံးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ဇူအန် သူမကို ပြောမနိုင်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါမျိုးတွေ သူ သိပ်မယုံတတ်ပါ။ ဇဝေဇဝါစကားတွေနဲ့ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုဆွဲဆန့်တတ်တာ မိန်းမလှတွေရဲ့ စရိုက်ပဲလား။

ဇူအန် လေသာဆောင်မှ ထွက်သွားပြီးပြီးချင်းပင် အမည်းရောင်ဝတ်လူ တစ်ယောက် လျှောက်လမ်းအတိုင်းလာနေသည်ကို ဇူအန် တွေ့လိုက်ရ သည်။

ထိုလူက ဇူအန်ကို အကြည့်တစ်ခက်သာပေး၍ ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ် လှမ်းပြီးမှ နောက်ပြန်ဆုတ်၍ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ဇူအန်?"

"မင်းက ဘယ်သူလဲ" ဇူအန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ ထိုလူနှာခေါင်း မှ ညာဘက်ပါးအထိရှည်သော အမာရွတ်တစ်ခု ရှိလေသည်။ လည်ပင်း အနီးတွင် မက်မွန်ပွင့်ပုံစံတက်တူးတစ်ခုကို ဇူအန် တွေ့နိုင်လေသည်။

ဇူအန် ရင်ထိပ်သွားရသည်။ မက်မွန်ပွင့်၁၂ တွင်လည်း အလားတူ တက် တူးမျိုး ရှိပေသည်။
